

POČÍTAČOVÍ MÁGOVÉ

Bylo devět hodin večer, když se do sídla počítačových mágů konečně dostavil zaměstnanec té velké společnosti. Otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Venku pršelo a on byl promočený až na kost. Před ním se rozprostíral velký sál. Po obou stranách byly točité schody, které vedly do vyšších pater, a uprostřed byl velký strom. Z vrchu schodiště se ozvalo: „Xime, zase pozdě?“ Pronesl to postarší čaroděj, který se opíral o kovovou hůl.

„Ne pane, jen jsem si šel pro večeři.“

„To byla řečnická otázka ty hlupáku.“ Zařval starý čaroděj. „Jestli ještě jednou přijdeš pozdě, tak se postarám o to, aby jsi sem nepřišel už nikdy!“ Doplnil a odešel.

Xim pracuje na oddělení internetových nečistot. To znamená že, se magií napojuje na datový strom, který řídí celý průběh kabelového království. Když strom řekne, že potřebuje restartovat, vyskočí Xim ze své kanceláře a vytasí hůlku, která má na špici takovou bambulku, a tou projíždí všechna zákoutí stromu strašně zvláštními pohyby. Až Xim skončí, je strom restartován a je připraven na další den. Strom Xima nemá úplně v lásce. Xim ani nestihl uschnout, když už do něho začal strom zase rejpat.

„Xime, co stalo? To tě stihl pokousat prasovír?“

Prasovír se používal jako základ při těch nejjednodušších hackovacích lektvarech. Chcete zadarmo žvýkačky z automatu? Udělejte lektvar z prasovíru. Máte chuť na kyselé žízalky? Udělejte lektvar z prasovíru a hackněte robo prodavače. Jednoduše řečeno, byla to strašná urážka. Tak na sebe dvě minuty bez jediného slova koukali, než strom řekl:

„Restartuj mě!“

Xim vyndal hůlku, ale nebyla to ta čistící, nýbrž nějaká s ostrým hrotem.

„Už zase se snažíš dostat k mým datům?“ Zeptal se strom.

Xim si přiložil ukazováček na pusu a plížil se dál.

„U královny Wifi 1., k mým datům se nikdy nedostaneš, Norime!“

„Kde je pravý Xim? Kde jsi ho uvěznil?“

„To se nikdy nedozvíš!“

„Však já s tebou zatočím!“

Vzápětí strom otevřel pusu a z ní vyletělo poleno. Norimovi přímo do tváře. Norima to odbouchlo až před budovu, do toho strašného počasí. Kouzlo proměňovacího disku už zmizelo a už tam nestál obtloustlý Xim, ale vysoký muž s havraními vlasy a šišatou hlavou – Norim, který se snažil stromu pomstít už od doby, co ho vyhodili. Dříve měl celkem dobré postavení, akorát experimentoval s windowsy víc, než se slušelo, až vytvořil vir. Datový strom to málem nepřežil a SPM (Společnost Časových Mágů) ho za to musela vyhodit.

„Tak to holt dneska nevyšlo.“ Povzdechl si a odešel domů, kde stále zkoumal ty windows a vir. Ten ho ale dost nepříjemně překvapil. Pod mikroskopem našel místo velkého R velké H.

„A sakra,“ ulevil si, protože počítačové viry typu H mění 4k obraz na pixely.

„Sice by bylo fajn rozpixelovat SPM na čtverečky a tím jim zničit život, jenže by to mohlo rozpixelovat i mě. Tyhle viry se objevily před tisícem let a pak najednou zmizely. Měly krátkou životnost, ale nechávaly za sebou velkou spoušť. Léč se ztratil, protože se vir objevil jen jednou.“ Listoval knihami a u toho nahlas přemýšlel. „Tak počkat! Kdybych našel protilátku, tak by se na SPM zapomnělo a já bych byl ten největší mazák a hrdina dohromady.“

Norim listoval v knížkách dál, ale nic nenašel. Nakonec nad těma knížkama dokonce usnul. Ráno, ještě rozespálý, se podíval do mikroskopu a zjistil, že je ten vir pryč. Tak přes sebe přehodil čtverečkovaný kabát a vydal se ho hledat.

Až cestou zjistil, že je něco špatně. Tak jak jinak, když mu na hlavu spadlo jablko, které vypadalo jako jedna velká červená krychle. Brzo uviděl i ten vir. Vir už nevypadal jako velké H, ale vypadal jako nějaký velký pixelový kouř. Hověl si na velkém stromě v malé vesnici. Ten strom byl taky datový, ale měl nižší postavení a vůbec nebyl na takový útok vyzbrojený! Vždyť tohle by neustál ani ten nejvyšší v budově SPM.

„No, pozitivní aspoň je, že se nedostal moc daleko,“ řekl Norim a hodil po něm bezmyšlenkovitě čtvercový pomeranč válejší se na zemi. Ten trefil vir přímo doprostřed, ale nic mu to neudělalo. Jen ho tak víc rozzlobil. Vir vyletěl ze slabého datového stromu, který byl teď porouchaný, a tím ještě víc vylekal rozpixelované obyvatele, kteří se v hrůze snažili utéct do svých obydlí, místo toho ale padali jeden přes druhého. Až když se vir napřahoval svou velkou tlapou, která se tu jaksi zjevila, a očekávalo se, že poteče krev, přihopkal na malé pružince s velkým tělem a velkým rypákem prasovir. Nevinně zakvíkl a ten velký vir zařval jak malá holka a utekl. Norimovi už bylo jasné, co je protilátka. Tak vzal rychle prasovir pod paži a utíkal za tím virem.

Dostihl ho udýchaný až v hlavním městě, kde vir pokračoval ve své oblíbené činnosti, a to v terorizování lidí. Prakticky všichni se šli schovat domů, ale ti, co to nestihli, se museli schovat nějak jinak. Třeba pod stolem, jako ten starý čaroděj s kovovou holí. Jedině pravý Xim se neschovával. Nějaký nadřízený mu řekl, že nemusí do práce, a tak se snažil lektvarem z prasoviru hacknout automat na žvýkačky. Vir, jak uviděl prasovir, tak se mu dušička několikanásobně zmenšila a začal panikařit.

„Tohle ti snad už srazí hřebínek!“ Vykřikl Norim a hodil prasovir na ten pixelovací vir. Naneštěstí prasovir proletěl hned vedle a nezasáhl cíl. Pixelovací vir se usmál a pomalu se přibližoval k Norimovi. Norim si ho ale nevšímal, jelikož se klaněl a říkal, že takový obdiv si ani nezaslouží. Za chvíli by bylo po Norimovi, kdyby prasovir netrefil Xima a on nepolil pixelovací vir lektvarem z prasoviru. To všechno se ale stalo. Vir se pomalu rozpouštěl a všem bylo už jasné, kdo je hrdina a mazák v jedné osobě. Potom začali lidé vylézat ze svých úkrytů, a i ten starý čaroděj vylezl, chytil Xima za ruku a zařval: „HRDINA!“

Norima to málem porazilo, když to uviděl. No co, Xima čeká skvělý život v blahobytu a Norima klasické úterý...

STÍN, KTERÝ OŽIL

Jednoho dne zemřel jistý pan Petr Doubrava a jeho stín se rozhodl, že ho nebude následovat (kdo by taky chtěl ten věčněj mír a klid). Tak tedy třicet let přemýšlel, co bude dělat, aby si řekl, že dalších třicet let se bude učit mluvit a dalších třicet let zase chytat věci do rukou. „No to bychom měli,“ řekl si po těch třiceti a třiceti a třiceti letech namáhavé dřiny. Po tom se posadil na lavičku v opuštěném parku, kde od smrti svého pána přebýval. To cvičení všech těch lidských věcí mu dalo i podobu. Už nebyl průhledný, měl mužskou postavu, velké oči a do toho široce otevřenou pusou, a hlavně - byl celý černý! (Proto asi nenosil žádné oblečení.) Teď když vypadal aspoň trochu lidsky, chtěl se kamarádit. Tak se v noci přikradl k domu, který byl nejbliž parku a přešel zeď. Vtom na něj zpoza stromu vyběhl nějaký kříženec retrívra a vlčáka a kousl ho do nohy. Stín vyjel bolestí a s tím zlým vořechem zakousnutým do nohy skákal po celé zahradě, dokud s ním nešvihl do stromu poblíž. Než se pes vzpamatoval, vnikl stín do otevřeného okna. Jak poskakoval, křičel a nadával psovi těmi nejhoršími nadávkami, slyšel i nejmladší obyvatel domu, už třináctiletý Ondra Mráz. Tak rozsvítil lampičku, která pořádně svítí jen do jednoho rohu. Slyšel, i jak se stín rve oknem k němu, a tak do tmy zařval: „Kdo je to?“

Z rohu místnosti se ozvalo: „Mno, Mary Poppins to nebude“.

Ondra přes sebe přehodil peřinu a doufal, že ten někdo zmizí.

„Jestli si myslíš, že když přes sebe přehodíš deku, tak zmizím, tak jsi na omylu.“

Na světě byl stín už mnoho let, ale stále se choval jako nějaký mladík.

Po pěti minutách mlčení se Ondra odhodlal k: „K-k-k-kdo jsi?“

„Jsem stín, ale můžeš mi říkat Beztvar.“

„A-a-a-co chceš?“

„No chci se kamarádit.“

„D-d-d-dobře. Jen trochu povylez z toho stínu, prosím.“

Ondra div nedostal infarkt, když to něco mělo obří pusou a bylo to celé černé. Beztvar vzal Ondrovu ruku a potřásl si s ní. Teď už Ondra věděl, že ten takzvaný „Beztvar“ mu nechce ublížit.

Ráno musel Ondra do školy, a jelikož se bál, že Beztvara zase pokouše ten pes, vzal ho s sebou. Dal mu červenou mikinu a staré obnošené rifle. Jak šli ke škole, Ondra se ho vyptával na všechno, co ho jenom napadlo.

„Umíš kouzlit?“

„Ne.“

„Co pizza?“

„Jak, pizza? Jó, ty myslíš tohle..., ne ananas na pizzu rozhodně nepatří.“

„Mně to chutná.“ Namítl Ondra.

Beztvar mu na to odpověděl: „To je zločin vůči lidskosti!“

„Od tebe to sedí,“ zabrblal si Ondra.

Už byli skoro u školy, když se k nim rozeběhla jedna bláznivá žena.

„Utíkejte domů děti! RYCHLE!“

A sama hysterická se rozběhla pryč.

„To byl nějaký místní blázen?“ Zeptal se s ledovým klidem Beztvar.

Ondru to ale docela vylekalo.

„No... jo, to je moje matematikářka.“

„Tak jí asi začalo hrabat ze všech těch čísel, pojď dál,“ uklidňoval Beztvar.

Dál se ale nedostali, jelikož je málem udupala horda tlačících se studentů, kteří očividně před něčím utíkali. Pak se začalo ozývat dunění a oba rázem ztuhli. Před nimi se pomalu začal vynořovat dinosaur.

„Co jste to dělali v chemii za prasárny?!“ Zařval Beztvar.

„Tohle bych tipl spíš na přírodopis, ale dobře.“

Tak se otočili a utíkali k nejbližšímu obchodu, který měl zrovna otevřeno. Zpoza pultíku vyletěl rychlostí světla pračlověk s oštěpem a hnal se až k dinosurovi, kde po něm ten oštěp hodil. „Proč tady nic nedává smysl!?!“ zařval Ondra. Až dostal trochu odvahy, podíval se za pultík, kde byla malá televizka. Zrovna dávali ranní zprávy. Moderátor mluvil velice vážně o zkáze lidstva a o trhlinách v čase, ale kluky to dál už nezajímalo. „Beztvare, slyšíš to?“

„No jo.“

„Pojďme se podívat, co to je.“

Když šli k tomu tajemnému zvuku, tak kolem nich stihl proběhnout ještě šavlozubý králík a nějaký rytíř. Když přišli do té místnosti, ze které se ozýval ten záhadný zvuk, uviděli jen záchod, ze kterého lítaly jiskry, a vypadalo to, že každou chvíli vybuchne. Potom si Beztvar něco uvědomil. „Víš, co mě napadlo?“

„No, mluv,“ řekl Ondra.

„Napadlo mě, že když ho spláchneme, vrátí se zas všechno do normálu.“

„To je ta největší kravina, kterou jsem kdy slyšel,“ odsekl našťavaně Ondra.

„Ten záchod někde asi otevírá nějaké portály a někdy ty pravěký potvory sám vyvrhne. A ostatně je to jediná možnost.“

„No dobře, ale jestli kvůli tobě umřu, tak si mě nepřej.“

„Tak na tři.“

„Raz.“

„Dva.“

„Tři.“

BUM!

Záchod zmizel a oni se šli podívat ven, jelikož už neslyšeli řvát toho dinosaura. Nikde nic, ani králík, ani dinosaur a už vůbec ne rytíř nebo pračlověk s oštěpem.

„No... tak jsme asi zachránili svět,“ řekl Ondra.

„Mám... z toho... dobrej pocit,“ odvětil Beztvar.

„Tak teda půjdeme do školy a oba se budeme bát testu z ájiny.“

„Ty hade, to jsi mi včera neřekl!“ Odpověděl Beztvar a vzápětí se oba rozesmáli.

Neandrtálci

Neandrtálci jsou druhem člověka, který se na planetě zemi objevil před třemi sty tisíci lety a vymřel před dvaceti osmi tisíci lety. Neandrtálci byli velice zruční a ve své době ovládali téměř celou Evropu. Pak ale přišel moderní člověk z Afriky a neandrtálce vyhubil. Aspoň tak se to vykládá v médiích a ve škole.

Je to ovšem pravda? Neexistují neandrtálci skrytě mezi námi? A pokud ano, jak je poznat? To vše mě vedlo k tomu, že jsem započal své vědecké bádání a výsledky mě zcela zaskočily.

První věc, co musíme udělat, když hledáme jakýkoliv druh, je určit, jak vypadá, jak se chová a jednoduše, jak ho prostě rozpoznat. Víme, že pravěcí neandrtálci měli malé, zato ale silné tělo, které používali k lovu zvěře. Dále víme, že měli velký placatý nos a obecně se podobali více opicím než my moderní lidé. O jejich zvycích nemám moc tušení. Vzhledem k tomu, že žili za doby ledové, bych předpokládal, že se asi moc nemyli, jelikož všechna voda byla zamrzlá. To znamená, že je dost velká šance, že zapáchali. V ruce v jednom kuse drželi buď sekeru, nebo oštěp, se kterými mávali a pořvávali na ostatní. A myslím si, že obecně měli násilí v lásce.

Potom, když víme, jak se takový neandrtálec chová a jak vypadá, měli bychom vědět, kde ho najít. Kde ale neandrtálci žili? Jelikož to bylo za mrazivé doby ledové, je jasné, že nemohli existovat bez přístřešku. Avšak neandrtálci přístřešky stavět neuměli, a tak je museli hledat. Často se zabydlovali v jeskyních. V jeskyních totiž našli tak potřebný domov. Nefoukal tam studený vítr a (pokud měli štěstí) bylo tam i bezpečno.

Potom, co jsem si vše podstatné sepsal, jsem popadl kameru a byl připraven jít do terénu. Moc jsem nedoufal, že nějakého neandrtálce najdu hned první den, ale štěstí bylo na mé straně.

Zrovna, když jsem chodil po Olomouci, uvědomil jsem si, že procházím okolo Zimního stadionu. Dal jsem si tedy dvě a dvě dohromady a uvědomil si, že v takzvaném Zimáku bude logicky zima. A kdo má rád zimu? No přece neandrtálci. Vyrázil jsem tedy dovnitř.

Uvnitř byla skutečně zima. To bylo dobré znamení. Dále jsem ucítil silný zápach potu. Který se linul z místnosti vedle mě. To mi udělalo radost. Neandrtálci se totiž podle mé hypotézy (jak už jsem zmiňoval) moc nemyli.

Ovšem nejvíc mě potěšil nález pravého nefalšovaného neandrtálce. Narazili jsme na sebe na chodbě právě, když vybíhal z té zasmrádlé místnosti. Opravdu byl tak o hlavu menší než já a nos měl tak velký, že jsem si říkal, že přes něj nemůže chudák nic vidět. I když byl malý, byl extrémně svalnatý. Okolní nehostinné prostředí ho určitě změnilo na toho svalovce, jakého jsem potkal.

To, co mě překvapilo, bylo to, že místo oštěpu v ruce držel takovou dlouhou tyč, která byla na konci plochá a zahnutá do strany. I tak vypadala velice nebezpečně.

Po prvotním šoku, který námi oběma projel, se jako první na akci zmohl neandrtálec. Zvedl ruku, ve které měl ten zvláštní oštěp a křičel na mě. Křičel na mě věci typu: co si to dovoluji a co tam vlastně dělám. Já jsem ale neodpovídal, já totiž neandrtálsky neumím.

Když si neandrtálec uvědomil, že jeho primitivním jazykem nehovořím, rozhodl se, že použije tvrdou sílu. Rozmáchl se a jednou ranou mě poslal do hajan.

Na závěr bych chtěl říct, že neandrtálci skutečně existují, žijí mezi námi, používají nové zbraně a jsou nebezpečnější, než kdy předtím.

Úryvek z povídky Případ

V domě pana radního bylo živo. Až na to, že sám pan radní ležel na zemi obličejem ve vlastní krvi. Vedle něj se válely převrácené židle a na zničených parketách byly střepy z drahého skleněného stolu. Strop, podlaha i stěny byly pocákané krví.

V pokoji se mezi rozbitými věcmi potulovali lidé. Nebyli to ale žádní zlodějíčci, kteří se rozhodli využít situace a dům pana radního, nebo to, co z něj zbylo, vykrást. Po pokoji chodili policajti a v rohu místnosti seděl malej kluk, přikrytej dekou. Ten kluk měl ve tváři zmatený výraz a vykulenýma očima zíral před sebe na mrtvolu pana radního. Toho chlapce objímala ženská. Mohlo jí být tak okolo třicítky. Byla to jeho matka. Měla na sobě drahý, tmavě modrý šaty, a i ona byla přikrytá dekou. Na rozdíl od toho kluka však brečela.

„Drayne, miláčku... nedívej se tam, ano?“ vzlykala a tisknula ho stále víc a víc k sobě. Drayn svou matku neposlechl a stále se díval na mrtvého radního. Myslím, že se mu ani moc brečet nechtělo. Pan radní byl totiž jeho otec, a navíc to byl pěkný hajzl. Zajímalo by mě, co se Draynovi honilo hlavou. Jestli vzpomínal na svého věčně opilého taťuldu, nebo se na něho právě naopak snažil zapomenout. V té době jsem Drayna ještě neznal a nevěděl jsem ani to, co se z něj nakonec stane. Byl to jen malej vyděšený kluk.

Kolem Drayna pořád pochodovali četníci a snažili se předstírat, že něco dělají. Snažili se mu nabídnout nějakou rádobu útěchu. Bylo na nich ale vidět, že je jim malej Drayn, a to, jak se cítí, úplně ukradenej. Musím se přiznat, že mně byl v té době ten kluk taky úplně ukradenej, ale aspoň jsem to nedával tak hloupě najevo. Mojí hlavní prioritou bylo vyřešit případ, ne utěšovat malýho usmrkance.

Ovšem s četníkama jsem nevyšetřoval hned od začátku. Přišel jsem později. Určitě museli bejt pěkně vyděšený, když uslyšeli ty moje boty stoupat nahoru po schodech. Myslím, že jim nikdo z Rady města ani nedal echo o tom, že přijdu.

Když jsem konečně vstoupil do té místnosti s mrtvolou, vytasilo na mě všech pět policajtů ty svý malý nanicovatý zbraně. Jasně, že se mi nemohli ani s pistolema a v takovém velkém počtu rovnat, ale nechal jsem je, ať si to myslí.

Uvědomil jsem si, že teď je asi ten nejlepší čas na to abych se představil, jelikož uvítací výbor nevypadal úplně přátelsky. Postavil jsem se teda tak, aby všichni uviděli tu velkou červenou nášivku na mém levém rameni a konečně poznali, kdo jsem. Potom jsem se představil.

„Vy víte, kdo jsem a kdo mě posílá.“

Až potom, co mě všichni idioti v místnosti slyšeli a zahlídli dlouhou lebku s abnormálně dlouhýma špičákama, co jsem měl na nášivce, se mohlo začít pořádně vyšetřovat.

Razil jsem si cestu k mrtvole přes všechny ty zaražený četníky, kteří nedokázali pochopit, že tu jsem. Já se totiž neobjevuju jen tak někde. Většinou k tomu mám sakra dobrej důvod. A když už se maník jako já někde objeví, je jasný, že v tý vraždě mají prsty upíři.

Prošel jsem i kolem toho malýho Drayna. A tak jsem se na něho podíval. Stačil jedinej pohled mýho zkaženýho obličje a Drayn, kluk kterýho nerozplakal ani jeho vlastní otec, co se válel v rybníčku z krve, se rozbrečel. Možná za to mohly ty můj obří kruhy pod očima nebo ty nepříjemný pronikavý modrý oči, co mám, anebo za to mohly ty můj umaštěný hnědý vlasy a hnusný žlutý špičatý zuby. Dost možná to byla kombinace všeho.

Už jsem byl skoro u mrtvoly, když mi zastoupil cestu nějaký mladej floutek, co se jako jedinej trochu pochlapil a chtěl vědět víc.

„Hybrida jako jste vy, pane, jsem ještě nikdy neviděl.“ Při týhle větě se ten mladej zamračil, našpulil ty svý rty a snažil se vypadat co nejvíc nedůvěřivě, jak jen mohl.

„Jestli jste skutečně ten, kdo říkáte, nebo vlastně ten, co ukazujete, co tu vlastně děláte? Tato vražda nebyla spáchána upírem. Vždyť je to naprosto očividné.“ Tón jeho hlasu se změnil z nedůvěřivého na úlisný. Na tvářích ostatních četníků jsem viděl zděšení. Vesměs byli tak nějak staří jako on. Měli celej život před sebou. Tak jsem se rozhodl, že dnes budu hodnej a problémy budu řešit takzvaně diplomaticky.

Naše pohledy se střetly a tomu klukovi se vyronila na čele kapička potu. Takhle blízko asi nikdy žádnýmu speciálnímu vyšetřovateli nebyl. Já vlastně taky ne. Je nás, speciálních, víc, ale ani já jsem zatím žádnýho jinýho nepotkal

Nadechl jsem se a pronesl: „Dobře, jestli teda pana radního nezabil upír, kdo to teda provedl?“

„No, pracujeme i s verzí, že spáchal sebevraždu.“

„Sebevraždu? Pusťte mě k mrtvole a já vám do vteřiny dokážu opak.“

„Nemusíte. Všechno máme plně pod kontrolou.“

„Aha. V tom případě by mě zajímalo, čím byl ten geniální nápad, nechat sedět manželku a syna zavražděného hned vedle jeho mrtvoly!? Ještě by mě zajímalo, jakým předmětem by ta sebevražda mohla bejt způsobená? Na krku vidím dvě díry velký jako kráva. Hm, že by si snad pan radní vzal život vidličkou?! Sakra přestaňte mi tady vykládat hovadiny a okamžitě mě pusťte k tý mrtvole!“ Mladej polkl, ale i tak stál, jako by byl k zemi přiškvařenej. „Nebo mám zjistit, kdo vás podmáznul? Vraždy politiků nejsou tak běžný, aby se to dalo jen tak potichoučku přejít. A i když by mě zajímalo jméno vašeho patrona, prominu vám to, pokud mi teď dáte odznak do ruky a už se tady nikdy neukážete.“ Mladej vykulil oči. Všechna jeho úlisnost a elán rázem vyprchaly. A to jsem ani nemusel křičet. Kluk začal mektat něco o tom, že nevím, kdo jeho zaměstnavatel je, a tak dál. Už mě to přestalo bavit, a tak jsem s klidnýma řešením pro ten den skončil. Roztrhnul jsem mu kabát a sám mu odznak sebral. Potom jsem mu jednu napálil a tím ho poslal do hajan.

„Počítám, že všichni tady jste tak nějak do party s mým kámošem tady dole. Mohl bych vás všechny zabít, a ještě by mi to prošlo, ale dneska už tu bylo násilí dost. To znamená, že mi bude stačit, když mi všichni hodíte odznaky a vzkážete šéfovi, že odteď se případu ujímám já.“

Jeden zrzek zašmátral po zbrani a vypadalo to, že na mě skutečně vystřelí. Jeho kolega mu, ale naznačil, ať toho nechá. Plánovali mě sejmut někde jinde. Postupně mi nosili odznaky a vycházeli ven. Zbraně jsem jim nechal, aby potom v noci byla pořádná sranda.

Potom, co všichni odešli, jsem vyvedl Drayna a jeho matku ven a sednul si k mrtvole. Pan radní musel bejt živej ještě dneska. Měl na sobě modrej kabát, kterej byl celej nasáklej červenou. Když jsem ho přetočil na břicho, uviděl jsem ten pohled, kterej člověk vidí jedině u mrtvoly. Prázdný mrtvý oči. Skoro stejný jako mám já.